

ÚJ FOLYAM. VI. KÖTET.

14. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. SZEPTEMBER 30.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

SÍRYA-VIGADÓK.

— Regény, írta Szabó Endre. —

(14. közlemény.)

X.

Verpeléti Dénes olyan érzelmekkel hajtattott a laposkői vasúti állomástól haza, mint a milyennel a fiatal katona az első csatába megy.

...Neki is első csatája volt ez az ő apjával...

Meglehet, hogy ott vész, meglehet, hogy a végén nevetve fog magában felkiáltani: «hát csak ettől féltem én úgy?»

Milyen vidáman, barátságosan mosolygott felé a tavaszi derűben. zö'dben és tarka virágban pompázó ősi fészek a nagy parkkal... A ház ablakai széltere vannak nyitva, azok valamelyikén most a jó mama néz ki a távolba... Nem messze lapúl meg egy kis házikó, abban lakott a csinos kis Évike... a ki most már boldog asszony... bizonyosan nagyon boldog... lám, milyen jó, hogy azzal szemben olyan őszinte volt, hiába: legjobb az őszinteség: őszinte lesz ő most is az apjával szemben az adósságot illetőleg s a mamával szemben Gracziózat és a házasságot illetőleg... igen, egészen őszinte lesz mindenben... csak egy kicsit távolabb volna az a Laposkő, mert már mindjárt haza ér...

A fogadtatással egészen meg lehetett elégedve Dénes. Anna-mama nemesak ujjongott örömeiben, hanem sírt is, az öreg úr pedig nemcsak kedvteléssel nézegette őt

körös-körül, hanem maga töltött és gyujtott meg neki egy esibukot, a mi az ő részéről a lehető legnagyobb kitüntetések közé tartozott.

A csata egészen jó kilátások közt kezdődött meg Dénesre nézve.

— Most aztán remélem, legalább egy hónapig itthon maradsz, Dénes... sokat szeretnék veled beszélni, nagyon sokat... hej, te buksi, te! — fenyegette meg tréfásan az anyja, veled még nagy számadásom van.

Mindjárt tudta Dénes, hogy mi akar lenni a számadás és felhasználta a tréfás hangulatot, hogy az egyik dolgával kirukkoljon:

— Nem maradhatok sokáig, kedves jó anyám, mert éppen abban járok, hogy arra a számadásra akarok végkép keresztet vetni... házasodni szeretnék.

— Csak ne mondd! Jaj, te Dénes, hát aztán legalább jól megválasztottad-e? no, hallod-e, azt elébb nekem is látnom kell... azt már el nem engedem...

Egyszer egy ebéd után, mikor Anna-mamának sok dolga akadt valahol a magtárban a zsákok összeszámlálásánál, az öreg Verpeléti pedig szokása szerint egy kis heverészést tartott a szobájában, Dénes egyet nyelt s határozottan rátette az apja szobája kilincsére a ke-

zét; előbb-utóbb túl kell ezen esni. Bement. Az öreg úr mintha már csak várta volna őt.

— No ülj le, aztán beszélj.

— Hát van is egy kis mondani valóm, kedves apám. Nagyon kérem előre, hogy ne haragudjék meg nagyon... belátom, hogy egy kicsit helytelen dolgot követtem el... fiatal embereken megesik az ilyesmi.

Az öreg ur kissé megütődve nézte végig a fiát. Most először tetszett neki úgy, mintha valami messze külföldről, hosszas nem-látás után került volna vissza a fia, a kit első látásra meg sem ismer. Aztán mintha egy tekintetre megértett volna mindent, ő maga mondta ki e végzetes szót:

— Adósságot csináltál.

— Igen.

Az öreg kedvtelenül vállat vont.

— Szinte vártam. — Majd jó hosszú szünet után megint megszólalt: — Aztán mennyit?

Dénes elhalványult. Bevallja mind? Az volna a legjobb. Az igaz, hogy apróra maga sem tudja már: mennyit? Nem, mégse vallja be mind... nagyon is keserű adag volna egyszerre az öregnek. Aztán most nem is pressans, csak az első kölesön.

— Nem sokat, kedves apán... harminczötezer forintot...

Az öreg megint még jobban megnézte magának azt a fiatal embert, a ki ő előtte fejét lehorgasztva ül: vajon csakugyan az ő fia ez? Aztán fejét ingatva, félig gúnyosan nevetve kérdezte:

— Hát mit képzelsz: mennyi a sok?

(«Annyi, a mennyit valójában csináltam», — gondolta magában Dénes, de csak hallgatott.)

— Mikorra kell az a «kis összeg?» — csufolkodott megint az öreg.

— Holnap szeretnék vele felmenni Pestre, hogy ki egyenlítsem a tartozásomat... már nagyon sürgős.

— S kinek tartozol vele?

— Egy Karbunkuluskövy Salamon nevű embernek.

— Ah! annak? Ismerem. Annak ne holnap vidd el a pénzt, hanem még ma! Talán lesz itthon annyi; ha nálam nem, lesz anyádnál.

Dénes alázatos köszönettel járult az apjához, megcsókolta annak a kezét.

— Édes jó apám...

— Ne köszönd... nem tudhatod, hogy nem a legrosszabbat teszem-e most veled.

Anna-mama a hirre előbb egy jó verset sirt, azután még ő vigasztalta a «Janikáját», hogy «hiszen azért még nem jutunk koldusbotra; aztán meg is házasodik már Dénes, hát ezután már nem tesz ilyeneket Dénes», —

kijelentette azonban, hogy itthon annyi pénz nincs, hanem ő úgy is fel akar menni Pestre Dénessel, megnézni annak a jövendőbelijét, hát majd magával visz egy-pár értékpapirost és rendbe hozzák az adósságot.

Úgy mentek el másnap Pestre: Anna-mama és Dénes. Ott igen röviden elintézték az adósságot. Dénes kifizette az első tartozását Karbunkuluskövynek, az nagyon köszönte a pontosságot s nyomban felajánlotta, hogy ha megint szolgálatjára állhat a nagyságos urnak, hát csak legyen szerencséje hozzá. (A mit Dénes jól megjegyzett magának.)

Azután Anna-mama a Dénes imádkozására megtette, hogy hirtelen új, divatos ruhát szabatott magának, («tudja, édes mama, a lakodalomra!») míg azt készítették, megtették az első látogatást Van der Manderéknél s mikorra az új ruhát ígérte a szabó, akkorára ki is tűztek egy estélyt Van der Manderéknél.

Ej, az nagyon szép estély volt!

Anna-mama, mint félig-meddig szintén házi-asszony, jókor megjelent Dénes kíséretében. Ezúttal már Lipi papát is bemutatták neki. (Lipi papa persze csak épen Anna-mama szavaiból tudta meg, hogy ő nem kevesebbet cselekszik most, mint férjhez adja a leányát.) Grációza édes volt mint a méz, kedves, mint a gyöngyvirág, hogy Anna-mama kénytelen volt őt igen megszeretni. Van der Manderné meg elhomályosított minden operette-beli királynét az ő előkelő megjelenésével és leereszkedő nyájasságával, — a mi már nem igen nyerte meg az Anna-mama tetszését. Pimpinella nagyon egykedvűen viselte magát, mint a kire ez az egész dolog nem tartozik, unalmában hozzá ült egyszer a czimbalmához, azon elkezdte játszani a «Balaton háborgását», a mivel a mit sem sejtő Anna-mamát, — a ki épen közvetlenül a czimbalom mellett ült háttal, — majd nyavalyássá tette. Arra Grációza hahotára fakadt. Természetes, hogy ezt sem írta fel Anna-mama a kedvező benyomások közé, csak akkor engesztelődött ki egy kissé, mikor a hahotára kiszaladt a másik szobából Dénes és Grációza s ez utóbbi oly naiv rábeszéléssel igyekezett megnyugtani a «kedves jó kis mamácskát», hogy öröm volt látni.

A társalgás a két öröm-anya közt minduntalan kislított a kerék-vágásból.

Anna-mama az ismerkedés első percei után nagyon is bele esett abba a kényelmetlen érzésbe, a mely általában az ismerkedés első perceiben szokott erőt venni az embereken. Csak nézett az ő öröm-anya-társára, a ki igen szeretetre méltó akart lenni s mindjárt a párisi nagy operáról, Wagnerről és Lisztről, herczeg Ypsilantiról és az orosz trónörökös nagyher-

czegről kezdett beszélni, mely előadás alatt Anna-mama le nem vette ugyan a tekintetét a ríktó öltözötű Van der Mandernéről, de csak annyit értett meg, hogy ennek az arcza valami fehér porral van kimeszelve, azt is csak kérdés alakjában vette tudomásul, hogy «minek a'?»

Mikor meg Van der Manderné egy kis szünetet tartott, hogy a csipke-zsebkendőjét megkeresse, Anna-mama is elérkezettnek tartotta az időt, hogy társalogjon; ő meg mindjárt egyenesen haza szaladt, Laposkőre, a hol most ugyan mit csinál az ő Janikája a a tenger munka-időben, nyakán a tavaszi szántatás, vettetés (Van der Manderné nagy kárnak tartja, hogy el nem jött az öreg úr is), a baromfiak elpusztulnak, ha azokra a gondatlan eselédre kell bízni őket, oh arról fogalmuk sincs az ilyen fővárosi uri népeknek, hogy mennyi baj van vidéken a gazdasággal; most rugta el három tehén a borját, ezekre vigyázni kellene, hogy vissza ne kapjanak a tejre, ugyan jó, hogy eszébe jut: majd itt Pesten valami vásárusnál venni kell egy szöges burkot a borju orrára: ha azt felkötik a borjuknak, az anyjok nem ereszti őket a csecshez (a csecshez! ilyen közönségesen kimondani ilyesmit!)

De még Van der Manderné sem járt ám különbül az ő öröm-anya társával. Ő is csak nézte a köpezős Anna-mamát — s legfeljebb csak a szemével utasította rendre az Anna-mama háta mögött magában vihorászó Pimpinellát, — de egy szót sem értett meg az egész előadásból. Ugyannyira, hogy mikor még egy-néhányszor ismételték ilyen formán a felváltott társalgást, utoljára is úgy álltak egymással szemben, mintha egy árva szót sem váltottak volna, vagy mintha arabusul beszéltek volna egymással.

Szerencsére gyülekezni kezdett a vendégsereg. Menyecskek, lányok — de főképen menyecskek — seregettek egybe hallatlan szép toilettekben; majd a fiatal és nem fiatal gavallérok is feltűntek az ő fekete frakkjaikban (Dénes meglepetésére Karbunkulskövy Adolár is egyszerre visszakerült külföldi útazásából), gróf Csenevey Pepivel együtt jött gróf Paszternák Alkibiadesz, a kire Anna mama, mikor a többi közt azt is bemutatott neki, egész lelki örömmel ismert rá ennyi ismeretlen «figura» közt.

A gratulálások igen módosak voltak, a menyasszony dicsérete általános. Graczióza az ő gyönyörű fehér atlasz ruhájában, fekete hajában egy sötét-piros élő rózsával, vállig érő keztyűvel, minduntalan a nyakába esett Anna mamának s ölelte és csókolta azt, hogy ő «milyen boldog».

Aztán szét taszigálták a nagy teremben a butorokat,

két cigány bejött a hegedűjével, helyet foglalt a czimbalom mellett s Pimpinella ezek kísérete mellett rázendítette a czimbalomján a Duna-keringőt és megindult a táncz, a melyből a legméltóbb a feljegyzésre az, a mit Anna-mama is csodálkozva vett észre, hogy Van der Manderné sem maradt ülve, hanem úgy forgott Karbunkulskövy Adolárral, mint a legvigabb tücsök, és egyetlen egy tánczosné sem tudta olyan csapodár gracziával ki-kirugni a lábát a szoknyája alól, mint Van der Manderné.

(Folyt köv.)

HOGY EGYEZIK MEG A CSALFA ASSZONY ?

— Hát egy csókot nem adna hozzá, csaplárosné, lelkem ?

— Nem bizony; fiatal még az én uram, lelkem.

— Ha csak az a baj, galambom, hát majd holnap megint erre kerülök; akkor már vénebb lesz.

— Oh, lelkem, az nem számít, mert akkor itthon se lesz.

PÓTOLHATATLAN.

— Mindent elvesztettem. — szölt a gazdag fiatal özvegy, férje temetése után egyik régi udvarlójához.

— Mindent visszanyerhet, ha engemet elfogad férjeül.

— Akkor is csak felényit; mivel ön félig ugyis az enyém volt.

ISKOLÁBÓL.

Ízidor gyerek : Tanár úr! A Kóbi-jerek rámtehenkedett.
Tanár úr : Nem jól mondosz, Izidor-lében! A Kóbi-jerek van himnemő, tehát nem *tehenkedhetik* rád.

MODERN HÁZASSÁGOK.

Vőlegény : Most már hát az enyém vagy, édes, szép kis feleségem...

Menyaszony : Hiszen eddig is a tied voltam, csak el kellett vened.

Vőlegény : (Magában sóhajtva.) Ne úgy mondd, hogy csak, hanem úgy, hogy *de*.

JÓ TANÁCS.

Férj : Nézd csak, feleség: lehet még ezt a gérokkot hordani?

Feleség : Oh, nagyon! Csak azt ígérd meg, hogy soha se mégy benne tisztességes társaságba.

KORHELYEK.

— Gyerünk be egy pohár borocskára még abba a csárdába, sógor...

— De sógor, már ma nagyon sokat iszogatunk... igazságuk van az asszonyoknak, ha korholnak bennünket a sok köccségér'...

— Hát tudod mit, sógor: majd parancsolok én is egy litért, meg te is egy litért, osztán én megkinállak téged, te megkinálsz engem, én megiszom a te borod, te megiszod az én borom — osztán mind a ketten potyáztunk.

A KOMPÁNIA-ISKOLÁBÓL.

Hadnagy : No, hát most már mondd meg nekem infanteriszt Dobos, hogy mi az a tettetés?

Infanteriszt Dobos : Tettetés... tettetés az, ha valamelyik katona azt mondja, hogy szereti a feljebbvalóját.

A KOLDUS

régen

és most.

ISMERTETŐ JEL.

— Van-e ismertető jeled? —
kérde a rendőrhivatalnok egy meg-
esett leánycselédtől.

— Igenis van, otthon.

— S mi az?

— Hát egy kis gyerek, — felelt
őszintén a leányzó.

FELTERJESZTÉS.

Tanító: Kérem, főtisztelendő úr: felterjesztette az én kérvényemet?

Pap: Fel, — a legfelsőbb helyre.

Tanító: A legfelsőbbre? ugyan hová, ha szabad kérdezni?

Pap: A mester-gerendára.

MIÉRT NEM KOPOGTAT?

Úr: Hát kend hogy mer kopogtatás nélkül belépni? mi?

Paraszt: Engedelmet instállok alásan, nem merek én ilyen úri háznál kopogtatni.

A TERMÉSZETRAJZBÓL.

A természetrajzból tartott előadást a tanító egy leányiskolában. A golyáról magyarázott épen, hogy a golya vándormadár, mely csak nyáron időzik nálunk, s télre elköltözik messze tájra. Magyarázat közben egy kis leány az ujjait billegtetni, mely azt jelenté, hogy engedelmet kér a szólásra.

— Mit kívánsz, Szőke Piroška? — kérde a tanító.

— Kérem, nálunk télen volt a golya, s karácson felé hozott a mamának egy kis babát.

TÖBBET ÉSZSZEL, MINT ERŐVEL.

— Vitézi versezet. —

Merész legény vitéz Ubornya,
Szomszéd Melisszát elrabolja.

«Add ki a lányunk, rongy Ubornya!»
De huj! kap az puskáho' nyomba.

«Nyomába csak! majd visszaadja!»
— Így a lány vőlegénye, apja.

Tanácskozik a két levante:
«Bizony még ránk lő, beste-lelke».

«Gyerünk! rá vénül majd Melissza —
S maga Ubornya úzi vissza!»

NEM ROSSZ LOGIKA.

Fiskálist keres a tót atyafi; éppen együtt van kettő.

— Zinstalok alasan: fiskaris urat megkeresek.

— No, Janó, van itt kettő is: én is az vagyok, meg ez az úr is az, — felelt neki a testes Lombáry ügyvéd, — hát válassz, hogy melyik kell?

— Hat mar csak a tekintetes úr kell nyekem, — válaszol azonnal vissza, miután mindkettőt jól megnézte magának.

— Aztán miért kellek éppen én, Janó? — kérdi Lombáry, a ki kíváncsi volt az atyafi választási indokára.

— Már csak azir, mer' a tekintedezs ur már ugy latok, jól van lakva, de a masig mig nagyon ihes.

KÜLÖNÖS.

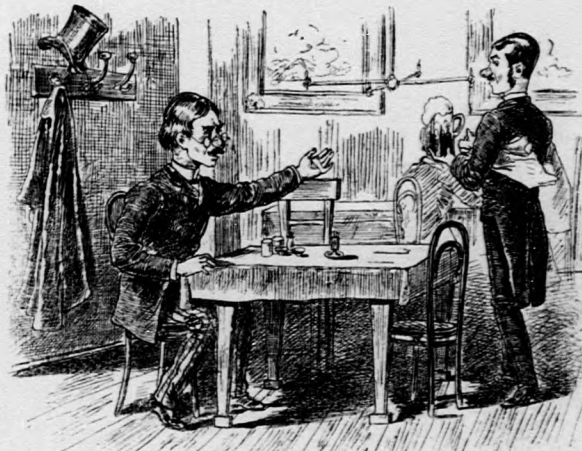
Úr: Tegnap egy gyönyörű menyecskét láttam a színházban.

Menyecske: (Fenhagon gondolkozva.) Különös — én tegnap nem voltam színházban.

A PARÓKA.

(Egy parókás úr a nagy hőségben leteszi a parókáját s az oda siető pinczérre rákiált.) Egy pohár sört.

Pinczér: Hopp! bocsánatot kérek...itt az imént egy úr egy pohár sört kért...nem tudom: hová lett?

MAGASABB MNEMOTECHNIKA.

Cseléd: Hogy melyik utczába is menjek én azért az edényért, nagyságos asszonyom?

Úrnő: A Kazinczy-utczába.

Cseléd: Jaj, csakhogy én azt nem tudom az eszembe megtartani.

Úrnő: Hát — gondoljon a nyelvújításra.

HIRES kántor s még hiresebb mulató volt annak idejében Bakony vidékén Vidor János.

Egyszer egy összejövetel alkalmával a plébánián felemlítette az ispán, hogy van neki most

többek közt egy vörös tehene, mely olya különös természetű, hogy csak úgy lehet megfejni, ha fejés alatt valaki a hátára ül. Ha az ember közeledik hozzá, azonnal öklel és rugdal, de ha egyszer valaki a hátára vette magát, a legiámborabb állat lesz, s hágy magával mindent tenni.

Meghallotta ezt Vidor bácsi, ki szentén jelen volt a társaságban, s nagy kedvelője és tenyésztője a teheneknek.

Négy szem közt megigérte az ispánnak, hogy jövő vasárnap délután a könyörgés után kirándul a majorba s megnézi azt a különös tehenet.

Dictum-factum úgy lett minden, a hogy megbeszélétek.

Vasárnap délután megjelentek pontos időben a vendégek, s midőn az ablakból észrevették, hogy az országútnak tulsó végén Vidor bácsi nagy botjával és öblös tajtpipájával a majornak tart, az ispán felszólítására elbujtak hamar az istálló mellett levő felszerben az ott felhalmozott vasboronák és szánkók mögé. Meg volt nekik hagyva, hogy onnan csak akkor rohanjanak elő, ha tőle azt hallják: rohamra vitézek!

Miután a vendégek elrejtöztek, az ispán kiment az utcára és üdvözölte a szembejövő Vidor bácsit:

— Isten hozta, kántor urat, bizony már attól féltem, hogy nem tartja meg szavát, s magamra maradok ez unalmas délután, no, de szép, hogy eljött, tessék csak beljebb kerülni.

— Köszönöm, teins ispán uram, a hozzám való szívesseget, már mint afféle magyar ember, szavamát csak megtartom, meg aztán örülök, hogy csak ketten leszünk, mert bizony, ha a többiek itt lennének, megint bolondot üznének belőlem, pedig, hiszen magam is szeretem és értem a tréfát, de a mi sok, az sok, mióta erjes kendővel törültek meg, azóta óvakodom tőlük.

— Jól van, Vidor bácsi, hát menjünk, nézük meg a tehenet.

Bementek az istállóba, az ispán megmutatta a vörös tehenet, Vidor bácsi nézegette, igen tetszett neki.

— Szép egy állat, mondhatom, de most már szeretném látni, hogy hogyan fejik.

— Sajnálom, Vidor bácsi, hogy ezt most nem mutathatom meg, mert most jut eszembe, hogy a cselédek elkéredzkedtek a faluba és a semmiháziak még most sem jöttek haza. Én meg tudom ugyan fejni, de csak úgy, ha valaki a hátára ül, enélkül nem lehet, nézze csak!

Ezzel az ispán közeledett a tehenhez, s a mint a hátát érintette (kezében gombostű volt, ezt a kántor nem tudta és nem látta), a tehen elkezdett rugdalózni, s a mint a tehen tölgyéhez ért, még jobban.

— Lássá, Vidor bácsi, nem boldogulok vele, így tesz mindig, én szívesen reá ülnek a tehenre, de attól félek, hogy mivel Vidor bácsit épen nem ismeri, agyon rugdalja, még mielőtt a tölgyéhez ér. Hanem ha nem röstelli, majd én Vidor bácsi eié állok, hogy a tehen ne lássa, ki ül reája, s ha egyszer a hátán ül, majd szépen megfejhetem.

— Jól van, reá ülök én, — feleli határozottan Vidor bácsi.

Fel is ült Vidor bácsi szerencsésen a tehen hátára s íme: a tehen csendesén, nyugodtan viselte magát.

Ekkor az ispán oda ment s az ujjai közt levő gombostűvel jól megszurkálta a tehenet. A tehen elkezdett nyugtalanodni, rugdalni, elszakította a kötelet (ez alkalommal csak vékony madzag volt) s lovagjával kirohant az istállóból. Az ispán kiáltására: «rohamra vitézek!» a vendégek kirohantak a felszerből s utána kiabáltak:

— Hová, Vidor bácsi?

Vidor bácsi hallotta ugyan háta mögött a lármát, de nem mert visszatekinteni, a lármától neki vadult állat rohant vele a szérüskertnek, ott az öreg béres szintén reá kiáltott:

— Hová, háová, kántor uram?

Mivel itt a tehen már lasabban futott, oda felelt Vidor bácsi:

— Mit kérdezed, azt csak a jó isten tudja, meg a vörös tehen

Végre a tehen kiért az országútra s a patak mellé ledobta a lovagot.

Vidor bácsi visszajött az ispánlakba, de csak azért, hogy botját, pipáját és nyargalás közben elvesztett kalapját magához vegye. Látván a vendégeket, kik őt röhögéssel fogadták, átlátott a szitán, hogy előre kicsinált dolog volt az egész.

Vidor bácsi életében ez volt a legeslegutolsó bolondos histórai. Többé nem ment sehová. Ha kérdés történik kimaradásának oka iránt, mindig csak ezt a feleletet hallani: «Azt csak a jó isten tudja meg a vörös tehen».

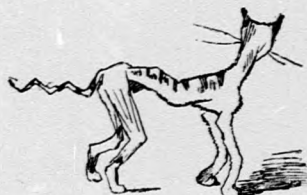
MI TÖRTÉNT A PIMPINELLA KISSASSZONY MACSKÁJÁVAL, MIKOR Ő EGY HÉTRE FALURA RÁNDULT S BE TALÁLTA ZÁRNI A MACSKÁT A SZOBÁJÁBA.

Az elutazás után másnap.

Harmadnap.

Negyednap.

Ötödnap.

Hatodnap.

Hetednap.

SZAKÁCS — SZAKÁCSNÉ.

«Legjobb szakács az éhség».

E mondás régi, jó;
Példát idézni könnyű,
Van egész légió.

De a legszebb szakácsnét
Találni hol lehet?
Ezerféle a gusztus,
Ezer a felelet.

Gin-Galló.

OKOSKODÁS.

«Azt mondja minden német: *ich habe die Ehre*, — pedig legtöbbször azt se tudja: mi a *becsület*».

POÉZIS — PRÓZA.

Mily szép az isteni költészet
S *ideális* gondolkodás,
És mily rideg, merev, fagyasztó
Az a *reális* felfogás.

Ha butor roppan a szobában,
A költő azt sugja: «*halál!*»
És a ki ott van, összeborzad,
«Közülünk vajjon kit talál?...»

De a házi úr azt morogja:
«Az új szekrény repedez most,
Mert nebvessz fából van csinálva —
Az ördög azt az asztalost!...»

Gin-Galló.

GOROMBA HÁZALÓ.

- Nincs valami ócskaság a háznál, téns-osszony?
- Nincs itt semmi ócska.
- Nu, csak ne legyen már olyan böszke tátartó *mogára* a téns-osszony.

Urñő: Kapott a színházban jegyet, Jean?

Jean: Igenis, nagyságos asszonyom.

Urñő: Csak aztán valami unalmas szomszéd mellé ne váltott volna.

Jean: Oh, ne tessék félni! Arra is gondoltam én: mindjárt a nagyságos asszony mellé váltottam magamnak is egy jegyet.

— Tehát csakugyan komoly elhatározása kegyednek, kisasszony, hogy nem megy férjhez?

— A lehető legkomolyabb: legalább az én férj-ideálom még nem született meg.

— Úgy! de hát arra nem gondol, hogy ha megszületik az az ideál: mire az házosulandó fiatal ember lesz, akkorra már kegyed nem lesz férjhez vehető kiasszony?

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

Évnegyedes előfizetőinket tisztelettel kérjük, hogy a múlt hó végével lejárt előfizetéseiket idejekorán megújítani szíveskedjenek, nehogy a lap expedálásában zavar keletkezzék.

Az "ÜSTÖKÖS" előfizetési ára:

Október—decemberre 2 frt.

Az előfizetések legcélszerűbben posta-utalvánnyal

➡ Az "Üstökös"-nek — Budapesten ➡

czímzendők.

Tisztelettel

az "ÜSTÖKÖS" kiadóhivatala.

Süketeknek

Egy személy, ki egyszerű szer által 23 évi süketség- és fülzugásától meggyógyult, készségesen küldi annak leírását német nyelven mindenkinek ingyen. Czím:

Nicholson, Wien, IX., Kollingasse 4.

Értesítés!

A közeledő őszi és téli idényre a legfinomabb angol, francia és honi gyártmányu **divat-szövetekből**

dusan felszerelt raktáramat a n. é. közönség becses figyelmébe ajánlom. Évi bérletre reflektáló uraknak kimerítő prospektussal szolgálók. Legszolidabb kiszolgálást biztosítva.

Kiváló tisztelettel.

Pauker Vilmos

férfi szabó.

Budapest, Marokkói-utca. Marokkói ház.

Kívánatra mintákat bérmentve küld.

Mindennemű, ugyszintén **halottas kocsik** száza menő készlet következtében olcsón még a legkedvezőbb részlet-fizetésre is eladatnak.

BOGDÁN JÓZSEF,
kocsigyáros Budapesten, IX.,
páva-utca 10-12. szám.

RAKTÁRAK: IX., páva-utca 7. és
muzeum-körút 10. és 19. 730

FRANCZIA-MAGYAR SZÓTÁR.

Szójegyzék és nyelvtan, megjegyzések a franciaia akadémia és a legjelesebb franciaia szótárírók után, 3 nagy kötet, füzve 10 frt. kötve 12 frt.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat, és plombokat, jótállás mellett; árak mérsékelték.

HIRDETÉSEK

az Üstökös részére felvételnek kiadóhivatalunkban

BUDAPESTEN

Kecskeméti-utca 6. sz. alatt.

Helyiség változtatás!

Van szerencsém értesíteni a nagyérdemű közönséget, hogy az eddig V. ker., Erzsébet-tér 19. számú házban létezett **szabó üzletemet, IV. ker., Ferencziek bazára 37. számú bolti helyiségbe** tettem át, egyuttal köszönetem nyilvánítom az eddig bennem helyezett bizalomért, s kérve, hogy ezen bizalmat új helyiségemben is fenntartani méltóztassanak

kiváló tisztelettel

CSORBA ÁDÁM, férfi-szabó.

MAROSSZÉKI TÖRTÉNETEK

Irta

JAKAB ÖDÖN

Gyárfás Jenő rajzaival.

Ara 2 frt.

PALLAS

irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvkiadóhivatalában (Budapest, Kecskeméti-utca 6) kapható:

NÉPSZERŰ CSILLAGÁSZATTAN

Az égboltozat egyetemes leírása.

Irta: **Flammarion Camille.** Fordította: **Hoitsy Pái.**

360 ábrával, színes könyvnyomatok és csillagászati térképekkel. — 2 kötet
Füzve 8 frt. Diszkötésben 12 frt.

Megjelent és kapható

a **PALLAS** irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában (Budapest, Kecskeméti-utca 6.)

Nyilvántartási utasítás

a cs. és kir. hadsereg és hadi tengerészet számára.

I. rész:

A legénység állományába tartozó egyének.

Hivatalos kiadás.

Kiadta a magyar kir. honvédelmi miniszterium.

Ára 45 kr.

Helyiség-változtatás.

Van szerencsém értesíteni a n. é. közönséget, hogy az eddig a Ferencziek-bazárában fennállott

férfiszabó-üzletemet

folyó évi szeptember hó 1-től a **Haris-bazárba, körönd 18. sz. alá** helyeztem át. Egyuttal köszönetemet nyilvánítom az eddig belém helyezett bizalomért, kérve azt új helyiségemben további s fenntartani méltóztassék.

Mély tisztelettel **ILLÉS T.**

ALÁÍRÁS

az 1888. szerb királyi államsorsjegyekre

kibocsátva az 1888. ^{ápril 20.} május 2. törvény alapján.

a dohány-egyedáruság megváltására s annak üzemére szükséges összegek beszerzése céljából,
biztosítva a dohány-monopolium bevételei által.

PROSPEKTUS.

A dohány-egyedáruság megváltására s annak üzemére szükségelt összegek beszerzése céljából a szerb királyi kormány a skuptchina által 1888-iki április 20-iki (május 2-iki) törvénnyel, egy a dohány-egyedáruság bevételei által biztosítandó nyilvános kölcsön feivételre felhatalmaztatott.

Ezen törvény foganatosításában a szerb királyi kormány egy tíz millió arany dinár (frank)-nyi nyereséymény-kölcsönt vesz fel, mely kölcsön egy millió darab, darabonként 10 arany dinárnyi (frank) nyereséymény-kötvényben bocsátatik ki, beosztva tízezer egyenkint 100 számú sorozatba.

A sorsolási és törlesztési terv szerint, évenként három nyereséymény- s egyszersmind három törlesztési sorsolás fog megtartatni. A nyereséymény-sorsolásnál 3000,000, 250,000, 2000,000, 150,000, 1000,000, 75,000 stb. arany dinár (frank)-nyi főnyereséymény, valamint számos mellényereséymény fog kisorsoltatni.

A törlesztési huzások alkalmával 65 éven belül minden egyes sorsjegy a törlesztési sorsolás által fizettetik vissza s pedig legalább 12¹/₂ arany dinárral (frank), mely összeg darabonként folytatólágon 40 arany dinárra emelkedik.

Minden egyes sorsjegy, nyereséyményszelvénnyel bír. A törlesztésnél kisorsolt s darabonként 12¹/₂-től egész 40 arany dinárral (frank) beváltandó sorsjegyek nyereséyményszelvényei visszaadottnak, s azok birtokosai minden további nyereséymény-sorsolásnál résztveendnek.

Másrészt minden nyereséymény-sorsolásnál csak az illető sorsjegyek nyereséyményszelvényei tartatnak vissza, **míg a sorsjegy maga addig marad a tulajdonos birtokába, míg az a törlesztési sorsolás utján legalább is 12¹/₂-től egész 40 arany dinárra emelkedő összeggel külön fog beváltatni.**

Az első sorsolás az ó (görög) stylus szerint 1889. január 2-án történik.

Az előbb érintett 1888. április 20-iki (május 2.) törvényzikk értelmében, a szerb királyi kormány az őt a kisorsolási terv alapján a nyereséymény és törlesztési összegek tekintetében megillető fizetési kötelezettségeinek külön biztosítására a dohány-egyedáruságból származó minden bevételét állapította meg zálogul, egyszersmind az 1888. június 25-én (július 7-én) létesített dohány-kölcsönpénztárt oda utasította, hogy a mindenkor szükséges összegeket az illető fizetési helyekhez átutalja.

A nyereséymények kifizetése, valamint a sorsjegyek beváltása Budapesten, Belgrádban, Nischben, Piroton, Semendrián, Bécsben, valamint más külföldi városokban a pénztár által a kormányynyal egyetértőleg meghatározandó intézeteknél a sorsolást követő négy hét után fog eszközöltetni.

A kisorsolt sorsjegy tulajdonosa saját tetszése szerint választhatja a visszafizetés helyét.

A sorsolások a törlesztési tervben meghatározott napokon Belgrádban a szerb királyi pénzügyminiszterium helyiségeiben, a kormány, valamint a dohány-kölcsönpénztár kiküldöttjeinek jelenlétében fog véghezmenni.

Úgy a nyereséymények, valamint a törlesztési összegek minden adó és illeték alól fel vannak mentve, ennél fogva kifizetésük minden levonás nélkül fog történni.

Belgrád (Nándorfehérvár), 1888. szeptember hóban.

A szerb királyi kormány.

M. RAKITSCH,

pénzügyminiszter.

A Bécsi Bank-Egyesület, az ezen prospectus szerint kibocsátás alá kerülő 1.000,000 drb 1888-iki szerb királyi államsorsjegyekre, az alább megjelölt feltételek mellett

**pénteken, 1888. október 5-én, s
szombaton, 1888. " 6-án**

nyilvános aláírásokat fogad el.

1. Az aláírási ár az Osztrák-Magyar Monarchia részére 6 frt 50 kr. (o. é. hat forint ötven krajczár)-ban lett megállapítva.
2. Az aláírás minden egyes aláírt sorsjegy után egy 2 frt 50 kr. (o. é. két forint ötven krajczár)-nyi biztosíték készpénzben leteendő, mely összeg az aláírásra eső darabok átvételénél elszámoltatik.
3. Az aláírás

Budapesten a Pesti magyar kereskedelmi banknál s annak váltóüzleténél

történik.

4. A kibocsátó intézet fertartja magának az egyes aláírások redukcióját.
5. Az aláírásra eső darabok ez az évi október 15-étől, 25-éig bezárólag az illető bejelentési helyen lesznek átveendő.
6. Az aláírási bejelentések, erre meghatározott az illető bejelentési helynél ingyen kapható űrlapokon történik. Minden aláírónak az aláírási űrlap átadása, valamint a 2. pontban megállapított darabonkénti 2 frt 50 krnyi részletfizetése teljesítése ellen, egy az illető bejelentési hely által kiállított elismervény szolgáltatnak ki, mely ellen ez évi október hó 25-ig a megtörtént felosztás után a hátralévő összeg kifizetése mellett az eredeti címletek az aláírónak kiszolgáltatnak.

Bécs, 1888. szeptember hóban.

BÉCSI BANK-EGYESÜLET.